

КОЛЕДНО СИЯНИЕ

The Christmas Lights

Copyright © Karen Swan 2018

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4888-2

КОЛЕДНО СИЯНИЕ

Превод от английски
Надя Златкова

*На братовчедка ми Алис и всичко,
което направи за Мали.*

Слънцето обещава ли да грее?
Не, но ще го направи
дори и зад най-тъмните облаци, ще го направи.
И никакво обещание
няма да го накара да грее по-дълго или по-ярко,
защото такава е съдбата му,
да гори, докато вече няма да може.
Така че да те обичам не е моето обещание,
това е моята съдба,
да горя за теб, докато вече няма да мога да горя.
Atticus (@atticuspoetry)
Instagram

ПРОЛОГ

Лодал, Норвегия, 13 септември 1936 г., 06:35 ч.

Конят се препъваше по неравния път, а въздухът все още беше натежал от дим, докато те задъхано вървяха покрай покритите с кал камъни, и очите им непрекъснато се връщаха към ужасната сцена на разруха, която се разкриваше пред тях.

Не беше останало нищо. Всички сгради бяха разрушени, дори тревата беше изкоренена от земята, дърветата лежах повалени с оголени корени като дълги нокти. Мебели бяха разбити на подпалки, мъртва крава беше притисната под голям камък и изпънатите ѝ крака вече се вкочаняваха, докато слънцето се издигаше по-високо в небето. Една лодка беше заклещена по невъзможен начин с наведен надолу нос в клоните на далечно дърво. А телата – толкова много – лежах неподвижни и разкъсани, облечени все още с нощниците и пижамите си.

Малкото оцелели залитаха между парчетата обгорели греди, които някога са били домове, и писъците им разцепваха тишината на зазоряване, докато се опитваха да разчистят цялото разрушено село в търсене на своите деца, родители, съпрузи и съпруги. Сигни усещаше как сърцето ѝ бие лудо, защото знаеше, че и нейното семейство е там, знаеше, че са били на пътя на свличането и е невъзможно да са оцелели, но въпреки това очите ѝ все пак оглеждаха руините в опит да намери знак, показващ къде е бил домът им и откъде трябва да започнат.

Чу пъшкане зад себе си и се обърна. Маргит буташе, теглеше и дърпаше тялото от седлото. Останалите опи-

таха да помогнат, но с гневен вик, който ги накара да се отдръпнат, тя го освободи сама. Всички гледаха как тялото пада на земята, разкъсано и окървавено като останалите. Маргит се загледа втренчено в него известно време, а гърдите ѝ се надигаха и спадаха заради усилията и емоциите, после хвана отново юздата на коня и ги поведе по-нататък сред разрушеното село, без нито веднъж да погледне назад.

ГЛАВА 1

Остров Уполу, Самоа, 4 декември 2018 г.

Слънцето беше все още шепот в небето, а дълбокият океан зад гърба им се надигаше и спадаше леко като спящ звяр. Заплашителните вълни, които предишната вечер я бяха ужасили и развълнували, докато наблюдаваше среднощната буря боса на верандата им, се бяха превърнали отново в сънлив ритъм и бяха станали нещо по-предвидимо, макар и все още неопитомено.

Вълните вече не се разбиваха в скалите със свирепа сила, но случайни пръски докосваха краката ѝ и голата ѝ кожа настръхваше, когато океанският бриз стигаше до нея, появявайки на равномерни интервали. Тя потрепери, завърза дългата си коса на конска опашка и нагласи каишката на маската. Зак седеше на скалата до нея и проверяваше за последен път камерата, а на слабата сива светлина преди зазоряване мускулите му изглеждаха като изваяни от мрамор. Виждаше нервната му възбуда в начина, по който се движеше – рязко, нащрек, с изострено внимание. Беше спал добре както винаги, необезпокояван от симфонията от проблясвания на светкавици, които бяха набраздявали нощното небе и ѝ бяха попречили да спи.

Тя се прозя. Сега обаче... би дала всичко, за да е отново в леглото, където вентилаторът на тавана да жужи над главата ѝ, а мрежите против комари да я обгръщат в романтичен пашкул, който не толкова държеше насекомите навън, колкото тях двамата вътре. Сънят все още караше крайниците ѝ да натежават и да нямат желание да се раз-

движат и тя си помисли, че би дала всичко, което притежаваше на света – събрано цялото в раницата ѝ, – ако можеше да замени този вир между скалите за още няколко часа между памучните чаршафи.

Първата крачка в хладната прегръдка щеше да е толкова трудна, въпреки че знаеше процедурата много добре – ахване, свиване на мускулите, когато студът атакуваше сънените ѝ сетива, а след това освобождаването и приливът на ендорфин, което щеше да я накара да се почувства не само по-будна, отколкото беше сега, а и по-жива. А това в крайна сметка беше идеята. Това винаги беше идеята.

– Готова ли си? – попита Зак и я погледна, избутал маската и шнорхела на главата си, вече с плавниците, поставил непромокаемата камера на селфи стика.

Бо се усмихна с повече енергия, отколкото усещаше, и кимна.

– Да го направим. – Това беше прочутата им фраза, последното нещо, което си казваха един на друг, преди неизбежно да задържат дъха си и да скочат или да се втурнат, или да се затичат, или да паднат...

Бо се изправи предпазливо и оправи долнището на банския си – червения, той винаги изглеждаше по-добре на снимки под вода – и се втренчи в морето. Само лека пяна от разбити вълни се носеше по повърхността и тя си пое дълбоко въздух няколко пъти, като, докато гледаше вълните да идват, броеше в търсене на ритъма. Трябваше да скочи точно в правилния момент – прекалено рано и щеше да бъде захвърлена в скалите, прекалено късно и вълните щяха да са се оттеглили и останалата вода щеше да е прекалено плитка и тя щеше да се удари върху скалите на дъното.

Бо си пое дълбоко въздух и скочи, разперила ръце, като чуваше щракането на камерата чак до момента, в

който се удари във водата и собствения ѝ плясък изпълни ушите ѝ, а покрай нея се издигнаха балони, докато тя потъваше, и мускулите ѝ внезапно се напрегнаха. После отново се издигна, подпомогната от въздуха в дробовете ѝ, и когато лицето ѝ отново беше във въздуха, тя го усети – онзи момент на истинско въодушевление. Пълна свобода. Абсолютна радост. От това, че е жива.

Плясъкът на Зак дойде само няколко мига след като тя се появи на повърхността – той не беше от хората, които се колебаеха – и докато слагаха маските си, двамата заедно замахнаха уверено с плавниците, защото имаше (както ги бяха предупредили) силно подводно течение.

– Готов съм, когато и ти си готова – изрече Зак в неразбираемо бърборене, вече сложил си шнорхела. Бо кимна и направи знака за потвърждение с ръка, който използваша по време на скуба експедициите си, и се гмурна, след като си бе поела дълбоко въздух няколко пъти.

След миг разбиването на вълните бе заменено от глухо ехтене. Това не беше звукът на тишината, защото тук, долу, имаше прекалено много действие и енергия, за да е така, но докато риташе с крака и започна да плува под огромните скали, Бо усети уязвимостта и незначителността на своя живот в тези призрачни водни измерения: едно вдишване и всичко щеше да приключи, тук тя беше само на четиридесет секунди от смъртта. Случайните молекули въздух, които беше погълнала, преди да се гмурне, сега бяха единствените отговорни за запазването на живота ѝ, а с него и всички спомени и преживявания в живота, който беше живяла: звука от смеха на майка ѝ, когато тичаше към нея на портата на училището; топлината в огромната ръка на баща ѝ, обхванала нейната по време на снежна разходка; светлината в очите на брат ѝ, когато тя мамеше на карти и ѝ се разминаваше; все по-големия студ в ръцете му...

Но водата се плъзна около нея като коприна и дори и с подводното течение, което се опитваше да я издърпа навътре в океана, тя беше добър плувец и знаеше, че всеки момент водата над главата ѝ ще се превърне в таван, през който тя може да надникне. Бяха проучили това, знаеха какво да очакват и какво да правят. Обичаха приключенията, но не бяха безразсъдни, така казваше Зак. И наистина сводестият подводен тунел внезапно стана квадратен, а водата отгоре беше спокойна. Вдигнала предпазливо ръка над главата си, тя премина през нея и се появи на повърхността, като духаше силно, за да прочисти шнорхела и да си поеме с благодарност няколко глътки въздух.

Зак беше близо до нея, а червената светлина на камерата все още примигваше.

– Добре – изрече с усмивка той и се огледа в дългия тунел, в който се намираха сега. Беше вероятно петнадесет метра с около тридесет сантиметра разстояние между скалния таван и повърхността на водата. Ако наклонеха глави, можеха да дишат без проблем.

Бо се обърна по гръб и се понесе по повърхността на водата, като остави движението на океана да я полюшва и използваше ръцете и краката си, за да се отблъсква от страните.

– Здравей – каза Зак и се усмихна, когато ехото отекна из тунела като пинбол... *авей... ей... ей...*

– Обичам те – извика Бо. *Обичам те... чам те... те...*

– Аз те обичам повече! – отговори Зак. *...ам те повече... те повече... повече...*

– Да, така е – ухили се тя и изпищя внезапно, когато той заплува към нея и започна да я гъделичка под водата. Бо се засмя, като се въртеше и извиваше на място.

– Винаги е било така. Винаги ще е така.

– Радвам се да го чуя – ухили се тя.

– Трябва и ти да ми кажеш същото.

– Така ли? – попита невинно Бо и избухна в смях, докато той я гъделичкаше отново, а смехът ѝ отекваше около тях, усилен от ехото. – Е, добре. Но не бих искала да започнеш да си въобразяваш нещо. – Тя сбърчи покрития си с лунички чип нос. – Най-добре е да те държа нащрек.

Зак се загледа в нея, после внезапно вдигна ръце и постави длани на тавана, сякаш беше Атлас, който повдига света, бицепсите му стегнати и лъскави, докато той използваше плавниците, за да се държи по-високо във водата.

– Омъжи се за мен! – извика той.

...ъжи се за мен... за мен... мен...

Бо остана с отворена уста.

– Какво? – ахна тя. Звукът беше прекалено тих, за да предизвика ехо.

Зак се ухили, все още с ръце над главата.

– Казах... **ОМЪЖИ СЕ ЗА МЕН, БО ЛОКСЛИ!**

...ъжи се за мен, Бо Локсли... мен, Бо Локсли... Бо Локсли...

Локсли... ли...

Бо ахна отново, а след това се разсмя, после отново ахна. Той сериозен ли беше? Или просто развълнуван в момента? Краката ѝ ритаха бурно, докато се опитваше да стои на едно място във водата и да разбере какво става.

– Искаш да се *ожениш* за мен? – Все още нямаше ехо, гласът ѝ беше без сянка, едва доловим в този воден канал.

– Разбира се, че искам – отговори той, а погледът му беше пламенен зад маската и гласът му внезапно натеза от емоции. – Ти си моята сродна душа. Ти и аз, ние сме родени да вървим по земята заедно, бебче. Ти си моето семейство.

– О, Зак.

Очите му светнаха и на устата му се появи лукава усмивка.

– Това „Да“ ли означава?

– Да, по дяволите, да! – извика тя, като наполовина се смееше и наполовина плачеше. – ДА!

...Да... Да... аа... а...

– Ухуууууууууу! – извика той, пусна най-последно тавана и падна във водата с плясък, а после отново доплува до нея и я сграбчи през кръста. Опита се да я целуне, но маските им бяха прекалено обемисти и дори и като накланяха глави под екстремни ъгли, успяха само едва-едва да докоснат скромно устни. – Да се махаме оттук. Искам да сме някъде, където мога да те целуна както трябва.

– Да – съгласи се тя и се огледа нетърпеливо наоколо. От двете страни на тунела светеше приглушена бяла светлина. – Накъде?

– Ъм... – Зак също се завъртя. – Хм...

В миг тя усети как тъмните завеси на старата ѝ клаустрофобия започват да се спускат.

– Зак... – Гласът ѝ прозвуча задъхано и върху нея като черен воал се спусна паниката.

– Всичко е наред, Бо. Натам е – каза той и посочи светлината зад нея. – Плуваме срещу течението, нали помниш?

– О, да – изрече тихо тя, но тревожността вече я бе завладяла и пулсът ѝ се бе ускорил.

– Добре ли си? – Той се загледа в нея.

– Разбира се. Да го направим. – Трябваше да излезе оттук. Веднага.

– Бо...

Тя сложи шнорхела си, гмурна се отново и усети налягането върху ушите си почти веднага, защото слезе малко прекалено дълбоко, този кълтящ звук, който я поглъщаше като част от себе си. Бо усети силата в краката си от прилива на адреналин и започна да рити силно, а ръцете ѝ избутваха водата, сякаш се опитваше да я раздели. Движеше се бързо, но само след момент осъзна, че плува прекалено бързо за едно поемане на въздух – повече усилия

означаваха повече удари на сърцето, което означаваше повече кислород. Пред себе си виждаше как слабата светлина започва да расте като разтваряща се бяла роза. Пигментацията също се увеличаваше – докато плуваше към светлината, нюанси на аквамарин и сиво-зелено оцветяваха водата, а покрай скалите се стрелкаха малки сребристи рибки, по-далече отколкото изглеждаха.

Дробовете ѝ сякаш се издуваха с всеки удар и Бо осъзна, че трябваше да измени по-голямо разстояние на повърхността в тунела, преди отново да се гмурне под водата. Да задържа дъха си допълнителни петнадесет метра беше безразсъдно. Тя погледна нагоре, но беше прекалено късно, отново беше под скалите и не можеше да излезе на повърхността тук, а тунелът беше прекалено тесен, за да направи обратен завой, да не говорим, че щеше да се сблъска със Зак, който беше близо зад нея и червената светлина на камерата я следваше, винаги съсредоточена върху нея като сянка.

Бо продължи да плува. Светлината, макар и близо, въпреки всичко изглеждаше прекалено далече и инстинктът да издиша вече се превръщаше в порив, натискът в дробовете ѝ започваше да крещи през тялото ѝ, докато ръцете и краката ѝ продължаваха да я тласкат напред. Почти беше стигнала, оставаха ѝ пет, може би шест удара, но не можеше да каже със сигурност, зрението ѝ се замъгляваше и тялото ѝ вече се бореше със себе си. Нямаше да издържи още дълго... Трябваше да диша...

Някак отдалече усети една ръка да я обхваща като колан, усети, че водата се движи над нея по-бързо и после изведнъж въздух – като шамар върху кожата, – който я на кара да ахне и да се задави.

– Бо? – Зак я държеше. Тя не можеше да спре да кашля. – Бо, добре ли си? – Гласът му беше накъсан, сякаш от него бяха отсечени парченца.

– Какво стана? – успя да изрече тя, като се държеше за него, усещайки течение, което ги дърпаше назад в посоката, от която бяха дошли.

– Отпусна се, губеше съзнание.

– О. – Тя забеляза безучастно, че той се държи за въже. Бяха им казали, че е сложено там точно заради силното подводно течение, което дърпаше плувците надолу и навън, към тунелите на океана. – Съжалявам.

– Не. Не се извинявай. – Той се намръщи и красивото му лице се сбърчи тревожно и Бо видя колко го беше изплашила. Зак взе лицето ѝ в ръцете си и я целуна нежно.

– Защо се гмурна толкова бързо?

Какво можеше да каже? Че е изпаднала в паника? Че само един миг, в който бе свалила гарда си, беше достатъчен, за да се изплаши отново? Че това никога няма да приключи истински, независимо колко далече отидеше или на колко смела се преструваше?

– Просто не можех да чакам за онази целувка, която ми обеща – отговори тя.

С едно движение Зак свали своята и нейната маска и вече я целуваше, този път истински, а притиснатото му в нея тяло беше топло дори и в хладната утринна вода.

– Каж ми отново, че ще се омъжиш за мен.

– Ще се омъжа за теб, Зак Остин.

Устните му се извиха в усмивка, притиснати в нейните, докато се целуваха отново, като Зак държеше въжето с една ръка, а другата бе обвил около кръста ѝ.

– Бях планирал да ти предложа тук, навън – каза той и посочи наоколо с едно стрелване на очите. – Но не можах да изчакам. – Двамата се огледаха наоколо и нагоре. Стените на пещерата се издигаха в идеален, висок тридесет метра кръг, но там, където трябваше да е таванът, имаше естествен кратер и небето сякаш беше оградено от земята. И въпреки че оттук имаха само малък кръг от него, който

да гледат, зората беше великолепна и кехлибарена светлина пламтеше като крилата на феникс на фона на бързо оттеглящата се мастилена нощ.

– По дяволите – прошепна Зак, а новозеландският му акцент беше по-силен от всякога, както се случваше винаги, когато думите не му стигаха. – Дори е по-хубаво, отколкото си представях.

– Да – прошепна Бо, а тялото ѝ се съвзе от уплахата и като сграбчи въжето с една ръка, тя продължи отново да се носи по гръб във водата, докато течението полюшваше тялото ѝ на повърхността. Огромни зелени пълзящи растения висяха по стените, а от едната страна разнебитена стълба без парапет водеше надолу до импровизирана дървена платформа. Това беше входът, през който влизаха повечето туристи и точно затова двамата със Зак бяха дошли през тунела в океана. Тези туристи бяха също така и причината да станат от леглото преди зазоряване, за да бъдат сами на мястото. Уединението беше техният лукс.

Зак си сложи отново маската, потопи глава във водата и се загледа в далечните скали, като се опитваше да идентифицира спокойно преминаващите риби.

– Толкова са много – каза той, като се появи за кратко на повърхността с вид на развълнувано дете.

Бо се усмихна и се загледа в него, докато той изчезваше напълно под повърхността – ръцете му като остриета, а мускулите на гърба му се стягаха и отпускаха с всеки удар. Той правеше плуването да изглежда лесно, сякаш е бил отгледан като гмуркач за перли в Таити, а не беше син на продавач на застраховки от Крайстчърч. Започваше отливът, но той стигна лесно дъното и се плъзна по корем за кратко, преди да се обърне по гръб и да ѝ помахва.

Дори и на три метра надолу, Зак излъчваше качества, които я бяха привлекли като магнит – енергия, пози-

тивност, момчешки чар, приключенски дух, любознателност, а и беше дяволски красив.

Тя помаха в отговор. Този зашеметяващ, динамичен мъж щеше да стане неин съпруг, нейното семейство, нейният дом и животът им заедно щеше винаги да е такъв: непредвидим, вълнуващ, екзотичен.

Може да беше тръгнала по този път, тласкана от трагедия, но сега се къпеше в цветно щастие. Животът ѝ се реваншираше. Беше щастлива, беше обичана. Беше в безопасност.

– Не мога да повярвам, че не си изчакал – каза Лени с бутилка бира в ръка, облегнат на верандата, а Тихият океан звучеше като симфония от тимпани зад рамото му. Слабата му фигура, очертана на фона на слънцето, изглеждаше като чворестото и извито парче дърво, донесено от водата, от което беше направена плажната кабина, а вълнистата му тъмна коса беше пораснала с два сантиметра от последния път, когато бяха тук, така че сега стигаше до раменете му и подсилваше вида му на „безгрижен сърфист“. Но тук и тримата бяха започнали да изглеждат като диваци и бяха отслабнали, очите им блестяха на фона на тена им, който вече беше тъмен като дъбени кожи.

– Не можах – ухили се Зак и обви по-плътно раменете ѝ с ръка и я притисна, като залюля леко хамака. Той беше закачен на верандата и излизаше на брега или по-скоро над водата, когато дойдеше приливът. – Просто изхвъркна от мен и не можех да го спра. Загубих се в момента, братко. – Той се протегна и я целуна отново.

Бо се усмихна широко, облегна глава на рамото му и се загледа щастливо в морето. Бяха плували и се бяха гмуркали в скритата лагуна, докато се бяха появили първите туристи, а Лени бе снимал всичко – както винаги – от мястото си горе на скалите. Но след това се бяха отклонили от плана

и си бяха откраднали няколко часа уединение, за да празнуват сами, като се бяха скрили извън кадър и се бяха измъкнали от лагуната. Бо не знаеше колко време бе отнело на Лени да осъзнае, че са го оставили там, но когато се беше върнал на брега, той беше чукал на вратата им от време на време в продължение на часове, докато двамата със Зак се бяха смели под чаршафите и бяха чакали стъпките му да се отдалечат. Не се чувстваха виновни заради това – Лени обикновено не оставаше сам задълго, жените го обожаваха.

– Е, чудесно е и така нататък – вие сте две побъркани, свободни, много фотогенични души. Но сега ни оставяте с проблема, че нямаме филм. – Като техен официален фотограф, животът на Лени се ръководеше от „филм“ и „материал“ и всяка негова мисъл се ръководеше от „попадения“ и „нива на ангажираност“; той беше този, който снимаше безгрижната двойка, докато двамата със Зак лежаха сплели крака, загледани в залез или в дъга, или той я носеше на гръб на планински хребет или плаж с розов пясък.

– Какво искаш да кажеш? – попита Бо, повдигна лениво крак и го обви около крака на Зак. Бедрата ѝ бяха обсипани с лунички заради дългото излагане на слънце; пътуваха през Южния Тихи океан от четири месеца и понятията от Северното полукълбо за сняг, палта и огньове изглеждаха комично абсурдни и нереални.

– Е, предложение в подводен тунел в океана може и да е романтично, но предполагам, че не сте се сетили да го снимате, нали? – попита Лени.

– Съжالياвам, човече – направи извинителна физиономия Зак. – Изключих камерата автоматично веднага щом излязохме на повърхността. Както вече казах, всъщност не знаех, че ще го направя в онзи момент. Бях планирал да го направя на платформата, както бяхме говорили.

Бо се изви леко, за да погледне лицето му. Двамата с Лени го бяха обсъждали?

Лени въздъхна раздражено, после сви рамене. Беше свикнал със спонтанността на Зак.

– Няма проблем, просто ще трябва да измислим нещо друго, това е всичко. И то бързо, като се има предвид, че утре е последният ни ден тук.

– Какво искаш да кажеш с това, че ще измислим нещо друго? – намръщи се Бо.

– Не е проблем. Зак може просто да ти предложи отново, нали, Зак?

– Разбира се.

– Искаш да кажеш като фалшиво предложение? – попита тя.

– Да, нещо такова. Зак може да го направи отново по начина, по който трябваше – когато аз съм там и снимам, – но ти трябва да изглеждаш учудена.

– Значи искате да играя? Да имитираме годежа си? – попита невярващо тя.

– Ей, успокой се, не е имитация. Вие двамата така или иначе го правите. Това е, за да има нещо, което да покажете на последователите.

– Но това е *личен* момент, Лени. Един от малкото ни. Не искам да го споделям.

– Не виждам как може да не го направите, след като имате 9.4 милиона последователи, които са емоционално ангажирани с живота ви заедно. – Лени сви рамене. – Ще се чувстват измамени, ако само хвърлите бомбата с годежа, но не ги допуснете до цялото вълнение и драма.

– Ти не си съгласен с това, нали? – вдигна очи тя към Зак.

– Ами не, но...

– Имаме толкова малко неща, които всъщност са само наши. Споделяме почти всичко за живота си. Искам да запазя това като нещо лично.

– Напълно съм съгласен, бебче. – Зак я целуна отново. – Това беше нашият момент.

Беше ли така обаче? Той вече го беше обсъждал с Лени и очевидно го бяха планирали за перфектните снимки.

– Предположих, че ми предложи там, долу, защото това беше почти единственото място, където можехме да отидем без Лени – прошепна тя, облегна глава на гърдите на Зак и го погледна.

– Така е – каза той.

– Благодаря! – изпуфтя сърдито Лени в същия момент.

– Знаеш, че не го казвам така, Лени – обясни тя и погледна към него. – Но трябва да го видиш от нашата гледна точка – кога двамата със Зак оставаме истински сами? Понякога един момент е наш и не е достъпен за останалата част от света само защото ще получи добри „попадения“.

– Е, това вече е наивно – каза Лени и отпи още една глътка от бирата. – Разбирам, че искаш да запазиш това като нещо лично, Бо, но реално около живота ти винаги има рамка. Населението на една малка страна не те гледа случайно. Нарича се дизайн. Затова ме наехте... Освен ако не искаш да кажеш, че нямате нужда от мен.

– Ей, ей, не. Бо не искаше да каже това – отговори бързо Зак. – И двамата знаем какво си направил за бранда, от както се включи. Мисля, че... – Той въздъхна. – Мисля, че мога да видя и двете гледни точки. Бо иска да запази годежа ни като нещо лично – което искам и аз. Но Лени разбира, че последователите ще се ядосат, ако просто им го представим като свършен факт. – Той присви очи замислено, свали ръцете си от раменете на Бо и седна със скръстени крака в хамака. Прокара ръка през късата си коса и тъмните му очи светнаха като горещи въглени, когато му хрумна една идея. – Но знаете ли какво, колкото повече мисля, разбирам, че Лени е прав.

– Зак!

– Не, не, изслушай ме – каза той и вдигна ръце. – Искаш да запазим нашия момент в тайна. Да е специален, нали?

Е, ако направим фалшиво предложение, ще стане точно така. Всички ще мислят, че са го споделили с нас, но ние – ти и аз, бебче, – ние ще знаем истината: къде е станало, кога, как... Никой друг няма да знае подробностите и по този начин моментът ще си остане наш, напълно личен.

Бо се втренчи в него. Предполагаше, че в това има някаква изкривена логика.

– Точно така! – съгласи се Лени, доволен, че има съюзник, въпреки че накрая Зак сякаш винаги заставаше на негова страна. – И гарантирам, че с това ще получите огромно увеличение на ангажираността. Ако пуснем видеото като История, лесно ще съберем три милиона гледания. А след това ще качваме снимките в каретата няколко дни и това ще донесе, колко – пет милиона лайка може би?

– Страхотно – сви рамене Зак. – Значи какъв е планът?

– Ами може да отидем отново утре сутринта и да го направим пак... – предложи Лени.

– Не! – прекъсна го Бо малко прекалено бързо. – Аз не... – Не искаше да се връща в тунела. – Не искам да е на същото място. Ако ще правим това, тогава трябва да е на съвсем различно място. Не искам нито един елемент от фалшивото предложение да съвпада с истинското.

– Е, това е лесно – каза Зак със заразителната си усмивка и топли очи. – Тогава ще го направим на следващото място. Норвегия е съвсем различна от това тук.

Бо се замисли за момент. Прав беше – Самоа и Норвегия не можеше да са по-диаметрално противоположни една на друга. Топло, студено. Плажове, планини. Лято, зима. Нищо от едно второ предложение там нямаше да напомня и помрачи техния специален момент. И въпреки това... Тя прехапа устна.

– Знам, че по принцип е разумно решение, обаче по някакъв начин ми се струва неправилно.

– Ей, не. Това е перфектното решение – даваме на последователите каквото искат, като в същото време запазваме истинския момент за себе си. Личен. Наш. Разбираш ли ме?

Тя се усмихна, видяла любовта в очите му.

– Да, разбирам те.

Един от неизречените им с думи моменти избухна между тях и накара въздуха да припука, а Зак отново пропълзя по мрежата към нея.

– Не. Чакайте! – извика бързо Лени, който знаеше какво точно ще последва. – Преди да... Чуйте, трябва да говорим за утре – каза настойчиво той. – Понеже е последният ни ден и трябва да отидем до скалните водни пързалки в Папасий рано сутринта, съм ангажирал шофьор, който да ни вземе в четири... Хора? Хора?